

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs VI. Abrumpe telam dulcis huius occursus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

vis. Quod ut ita fiat. *Abrumpe telam dulcis huius occurfus.*

VERSUS VI.

Abrumpe telam dulcis huius occurfus.

Tres sunt
tela ad
Dei per-
fectè possi-
dendum
necessario
abrum-
pende.

2. Cor. 5. 1.

Dua tela
priores ne-
cessario
abrum-
pende.

ILLud videlicet, quod tanti momenti præpedit negotium; facile siquidem est telis impedimentisque separantibus sublatis ad Deum peruenire. Quæ quidè telæ ad Deum perfectè possidendum necessario abrumpendæ ad tres reducuntur. Temporalem nimirum, sub qua vniuersa comprehenduntur creaturæ. Naturalem, sub qua cunctæ operationes propèssionesque purè naturales latent: Et Sensitivam quæ vñionem animæ cum corpore duntaxat comprehendit, quæ est animalis & sensitiva vita, de qua loquitur S. Paulus, *Scimus enim, quoniam si terrestri domus nostra huius habitationis dissoluatur, quod adificationem ex Deo habemus domum non manufactam æternam in cælis.* Duæ telæ priores, necessario abrumpi debuerunt, vt ad istam Dei per vñionem amoris possessionè posset perueniri, per quem amorem vniuersa mundi res abnegatæ sunt & repudiatæ, affectus quoque & appetitus mortificati, & denique operationes animæ effectæ diuinæ. Quæ omnia flammæ istius, dum adhuc esset molesta & ingrata, occurfusibus abrupta sunt. In purgatione siquidem spiritali, duas istas telas omnino abrumpit anima vñiturque dilectio; nec aliud præter tertiam sensibilibus videlicet vitæ telam frangendum, residuum est; atque hanc ob causam, hoc loco ait, *Telam non verò Telas; nulla enim alia superest præter istam,*

quam flamma hæc, minimè eo rigore ac asperitate, qua cæteras aggreditur, sed suaviter ac iucundè. Vnde & huiusmodi animarum per mortem exitus dulcissimus est, & omnibus vitæ præteritæ delictijs iucundior: moritur quippe impetibus & suauissimis amoris aggressionibus extincti, Cigni instar; dulcius dum mori vult, modulantis. Nam idcirco dixit Dauid: iustorum mortem esse pretiosam, in ipsa enim amoris animæ flamina in amidi pelagus intant: & sunt ibi hæc flamina adeò lata ac tranquilla, vt iam ipsa mari videantur; cum iam ibi principium & finis prius & posterius ad asserendum iustum qui ad regnum suum capellendum recedit coniungantur: audiuntque laudes finium terræ, gloria videlicet iusti: & sentit se anima in hoc statu gloriosis istis impulsibus seu occurfusibus imperitiam iam, iam, in prociñctu ingressions in affluentias ad regnum perfectè possidendum. Animadaertit enim se (quantum fides præsentisque vitæ conditio patitur) puram & opulentam, & ad tantum bonum capiendum idoneam. Iam enim in hoc statu, sinit eam Deus propriam intueri pulchritudinem, donaque ac virtutes quibus eam insigniuit, fidencius ipsi committit, cuncta siquidem hæc, in amorem illi laudesque; cõuertuntur, procul iam ablegato fermento, quod massam corumpit. Cumque cernat anima nihil iam desiderati amplius, quam vt tenuis hæc naturalis vitæ tela, qua irretita, capta, præpeditaque est ipsius libertas, abrumpari; cupiens dissolui esseque cum Christo, destructa ista spiritus & carnis (quæ plurimum inter se discrepant) textura seu compage, & squam earum qualibet, fortem capiente; carne videlicet in sus remanente terra, spiritu verò ad Deum, qui dedit illum redeunte; (caro enim morte-

64 talis vt sanctus Ioannes ait, non prodest quidquam, imo potius bonum istud spiritus præpedit) & vehementius dolens, vitam tam vilem & abiectam, aliam tam sublimem retardare; eam abrupti postulat. Quam etiam vitam triplici ex capite Telam appellat. Primò, ob connexionem, quæ inter spiritum carnemque intercedit. Secundo, quia inter Deum & animam separationem constituit. Tertiò, quia quemadmodum Tela minimè ita densa opacaque est, quin lux eam penetrare possit; ad eundem modum videtur hæc connexio in statu isto, adedò subtilis esse & delicata tela, (cum tantoperè sit spiritualizata, illustrata & extenuata) vt non possit per eam diuinitas non effulgere. Cum verò alterius vitæ robur percipiat anima, præsentis vitæ imbecillitatem animaduertit, videturque illi subtilissima quædam esse tela, imò araneorum tela, quemadmodum eam appellat David: *Anni nostri sicut aranea meditantur.* & adhuc aliquid multò minùs in oculis animæ ad ratam celsitudinem euectæ, apparet. Cum enim ad diuinum sentiendi modum sublimata sit, sentit & iudicat de rebus, sicut ipse Deus, in cuius conspectu (sicut etiam ait David) *Mille anni, tanquam dies besterna qua præterijt.* Et secundum Isaiam. *Omnes gentes quasi non sint.* Et eodem prorsus modo apparent animæ, cui vniuersa nihil sunt, ipsaque in oculis suis nihil est, Deus duntaxat suus, est illi omnia.

Sed hoc loco perpendendum est, cur abrupti potius telam, quam rescindi, aut certe perfici postulet; cum hæc idem esse videantur? Ob quatuor causas id fieri affirmare, possumus. Primò vt magis propriè loquatur; plus enim occursum abrupte quam scindere aut perfici-

tere, congruit. Secundò quia amor, violentiæ tactusque fortis ac impetu vigentis amicus est, quod in abruptione magis, quam in præcisione seu consummatione exercetur. Tertiò quia quum tanto æstuet amore, momentaneum esse abruptionis telæ actum exoptat, vt citius perficiatur; tantò enim vehementior est & preciosior, quantò velocior fuerit & spirituosior; virtus enim amoris in hoc statu coniunctior est, & potentior, introducitque perfectionem transformatiui amoris instar formæ in materiam, quæ in instanti introducitur, nam eousque nondum actus transformationis informatiue intercesserat, sed dispositiones duntaxat illius, desideria videlicet & affectus successiue iterati, qui, in paucis admodum, ad perfectum Transformationis actum perueniant.

Vnde rectè disposita anima, multo plures intensioresque potest producere actus breui temporis interstitio, quàm ea, quæ minus est disposita, longissimo. Hæc enim vniuersa in id collimat vires, vt spiritum disponat, & interdum etiam solet postmodum remanere ignis non penetrato vsque quaque ligno. At in eam quæ rectè est præparata, per momenta singula illabitur amor, ac ad primum attackum esca arida concipit scintillam. Atque ita amore capta anima, compendium potius abruptionis expetit, quam scindendi perficiendique moram. Quartò, denique telam abrupti postulat, vt mortalis vitæ rela velocius finiatur: ea enim quæ scinduntur & perficiuntur, maiori cum consilio fiunt, cum nimirum res est magis præparata, maiusque temporis spatium & maturitatem requirere videtur: ruptio porò seu fractio nullam maturitatem, aut quippiam simile præstolat. Cuperet siquidem huiusmodi anima

Pauci ad perfectum transformationis actum perueniunt.

minis
ructe

vera
stica

VI

24

naturalem vitæ suæ terminum non expectari. vis siquidem amoris, nec non dispositio, quam in se agnoscit, eam ad vitæ raptionem, per occursum aliquem & supernaturalem amoris impetum exoprandam cum resignatione inclinant. Probè siquidem in hoc statu nouit anima, proprium esse Deo, ante tempus huiusmodi abducere animas, vt illis conferat bona; easque è malorum medio eripiat, breui eas tempore ad consummationem producendo, ac medio amore illo ea illis præbendo, quæ ipsæ temporibus multis acquirere potuissent, quemadmodum Sapiens his

Sap. 4. 10.

verbis ait. *Placuit Deo factus est dilectus, & uiuēs inter peccatores translatus est, raptus est, ne malitia mutaret intellectū eius, aut ne scilicet deciperet animam illius: consummatus in breui, expleuit tempora multa; placuit enim erat Deo anima illius: propter hoc properauit educere illum de medio iniquitatum.* Idcirco maximi momenti negotium est, amoris exercitio plurimum esse additum: vt anima hac in parte perfecta & consummata, non nimium hic vel illic detineatur, quin illum facie ad faciem intueatur.

Cur hæc interior Spiritus sancti aggressio occursum appelleretur.

Sed iam nunc videndum est, cur hæc interior Spiritus sancti aggressio occursum appelleretur. Huius rei ea est ratio; nam licet magno teneatur anima desiderio, præsentem finiendi vitam, quia tamen definitum nondum adest tempus, votis eius minime satisficit: vnde vt eam perficiat Deus, & à carne magis subleuet, diuinis eam gloriosisque aggressioibus, veluti quibusdam occurribus inuadit; sunt enim reuera aggressiones istæ occursum quidam, quibus semper peruat penetratque animæ substantiam Deificando, eamque velut diuinæ efficiendo, quo facto diuina essentia absorbet animam, eò quod occursum suo viuo modo per Spiritum sanctum eam penetrauerit, cuius communi-

cationes vehementes sunt & præcipites, cū præsertim sunt inflammate; cuiusmodi est hæc communicatio. In hoc occursum, quoniam anima viuide degustat Deum, vocat eum dulcem; non quod multi alij attractus & occursum, quibus in hoc statu fruitur, non sint dulces & lapidi: sed ob eminentiam, qua cæteros omnes occursum ista antecellit; eo enim sine occursum isto vitur Deus, vt animam perfectius dissoluat, gloriosamque efficiat. Quare ipsa sumit animum & fidenter ait. *Abrumpo etiam dulcē huius occursum.*

Quam obrem vniuersi Cantus hic sensus est: O Spiritus sancti flammæ quæ tam intimè delicateque animæ meæ peruat substantiam, eique ardoribus tuis cauterium inuris, quando quidem iam ad eam blanda es & amica, vt præferas desiderium teipsum mihi in vitam æternam consummatam conferendi: si prius vota mea aures tuas non attingebant, quando nimirum cum anxietatibus laboribusque amoris (in quibus sensus spiritusque mei imbecillitas, ob plurimam, quæ tunc afficiebat, amoris debilitatem, impuissimam, exiguamque vim; laborabat) instantius efflagitabam, vt me vitæ mortalis neui exolueres; (desiderio siquidem desiderabat te anima mea, quando impatienter amor, non me sinebat huic vitæ modo, quæ tu me viuere volebas, ad eò conformem esse, nec præteriti impetus amoris satius apud te ad obtinendum erant, cum nondum essent ad eò solidæ substantiæ) iam nunc quando sum amore robotata, vt non solum non deficiat in te spiritus sensusque meus, sed potius cor meum & caro mea fortificata à te exulter in Deum viuam, idque summa cum partium conformitate & consensu, vnde etiam id quod tu me postulare vis, postulo, quod verò renuis, ego quoque renuo, sed nec velle posse videt,

deor, aut leui saltem desiderio ad illud
perendum titillari; Et quadoquidem iam
preces meae potentiores sunt, magisque; ra-
tioni in cōspēctū tuo cōformes; à te enim
promanāt, tuque ipse illas requiris; & præ-
tereà quia cum suauitate & gaudio in
Spíritu sancto has meas tibi petitiones

offero, cum iam iudiciū meum à facie tu^a
egredietur; hoc est, quando iam prece^s
magni pendis & audis: abrumpe subtilem
huius vitæ telam, vt te cum ea, quam optat
anima mea plenitudine & satietate, absq;
limite & sine ab hinc diligere possim.

CANCION II.

O cauterio suauē,
O regalada llaga,
O mano blanda o roque delicado,
Que a vida eterna sebe,
Y toda deuda paga,
Matando muerte, en vida los trocado.

SENSVS.

O cauterium suauē!
O delicatam plagam!
O manum blandam! O attractum delicatum
Aeternam qui vitam sapit
Et omne debitum excoluit
Occidendo mortem in vitam transmutasti.

EXPOSITIO.

IN præfenti Cantu exponit anima, qua ratione tres sanctissimæ Trinitatis per-
sonæ. PATER, FILIVS, & SPIRITVS SANCTVS sunt illæ, quæ in ea diuinum istud
vniōnis opus efficiunt, vnde *Manus* & *Cauterium* & *Attractum* vna eademque res sub-
stantialiter sunt, sed ista imponuntur illis nomina, eò quod effectui, quem eorum
quodlibet producit proportionaliter conformia sunt. *Cauterium* SPIRITVS SAN-
CTVS est, *Manus* ETERNVS PATER, *Attractus* denique FILIVS. Atque ita magnificat
& exultat hoc loco anima PATREM, FILIVM & SPIRITVM SANCTVM, tria ingen-
tia dona ac bona, quæ in ea operatur celebrando; eo quod iam mortem suam in vitam
transmutariteam, in se transformando. Primum donum est; *Delicata plaga*, & istud
Spiritui sancto adscribit, & propterea appellat illam *Cauterium*. Secundum est æter-
næ vitæ gustus, & donum istud attribuit Filio, ac idcirco vocat illum *Tactum delicatum*.
Tertium tandem est *Donum*, quo abundè animæ satisfactum est, & hoc Patri adscri-
bit; & propterea appellat illum *Manum blandam*. Et quanquam nominet hoc loco tres
Personas diuinas propter effectuum proprietates; cum vnâ tamen solummodo lo-
quitur *Essentia* dicens: *Mortem in vitam transmutasti*, vniuersæ enim Personæ diuinæ ope-
ratur in vnum, & vniuersa vni adscribit, & omnia omnibus.

VERSVS I.

O cauterium suauē!

IN Deuteronomij libro ait Moyses Deū
Dominum nostrum ignem esse consu-
mentem: ignem videlicet amoris, qui cum
infinitæ sit virtutis, supra omnē existima-
tionē consumere potest, magnaq; cū vio-
lentiā quidquid attigerit comburendo in
se transformare. Verum tamen vnumquē-
que secundum quod eum repererit aptū,

adurit quosdam plus, quosdam verò mi-
nus, & prætereà tantum quantum ipsi pla-
cet, & qua ratione, & quando ipsi placet,
& cū ipse immensus sit amoris ignis, quā-
do illi placet aliquāto arctius attractu pre-
mere animam; adeo immensus est ardor
ipsius, vt arbitretur anima se super vniuersos
mundi ardores exardescere. Et pro-
pterea *Tactum* istum *Cauterium* appellat; eo
quod in ipso ignis intensior sit magisque
radicatus, & concentratus, vnde & vehe-

O o mentio-